

Iskustvo jedne hodočasnice

Kako je u Slavoniji već danima bilo, što bi mi rekli, plus 100 (u prijevodu iznad 33) i bez kapi kiše, svi smo se pribijavali tog tako velikog dana za našu Đakovačku i Srijemsku biskupiju - papa Ivan Pavao II dolazi kod nas, mi u strahu - kao ono apostoli prije Pedesetnice - hoćemo li izdržati na tom suncu, kako će biti u toj gužvi, kakva će biti organizacija, kako će zbor odraditi svoje, hoćemo li predstaviti Slavoniju onakvom kakva je. I tako, dan za danom, došlo je i to jutro. Okupljamo se pored autobusa, svi su nekako radosni, ali nestrpljenje se očituje na svim licima. Društvo je raznoliko: mladi, stari, djeca, ekipa koja je svake nedjelje na misi, ekipa koja je samo za blagdan, ali ima i onih kojih ne vidamo u životu župe. Premda je gužva velika, i masa nas mora pronaći svoj autobus, sve ide prema planu i krećemo. U autobusu tih razgovor, svi gledamo van, sati je 5.20 a sunce već žarko i kao da je podne. Izmolili smo desetnicu krunice s nakanom da ovaj dan prođe s Božjim blagoslovom te za zdravlje Svetog Oca i svih hodočasnika. Već smo na zaobilaznici pred Osijekom i iz daljine se nazire križ i oltarni prostor. U nama se razlijeva osjećaj uzbuđenja koji se kao fluid širi od jednog hodočasnika do drugog. To me podsjetilo na rano djetinjstvo kada sam s obitelji išla na more autobusom pa bi sva djeca tako reagirala na sam pogled na more iz autobusa, no sada ovaj osjećaj imamo svi, i djeca i odrasli, no jednako je iskren kao što to može biti osjećaj malog djeteta. Parkiramo se i izlazimo, lagano slijedimo rijeku ljudi koja bez žurbe ide prema mjestu predviđenom za euharistiju sa Svetim Ocem, Čepinskom sportskom aerodromu. Po dolasku na samo mjesto pred nama se otvara veličanstvena oltarna bina koja svojim jednostavnošću, ali i posebnošću, osvaja sve koji nadolaze i teško skidaju pogled s nje. Za svakog je to simbol nečega drugog, no ta razigranost pokrova koja može predstavljati i oblak, odnosno Boga Oca, šator molitve, trajni slijed, odnosno uspon koji simbolizira put u vječnost, zvona sa srušenih crkvi u Domovinskom ratu, koja su ponovno stavljena u funkciju i ponovno nas sve pozivaju na molitvu, monumentalni oltar, prekrasni ambon s uskršnom svijećom - sve je tako lijepo da je stvarno potrebno dosta vremena da se sve to promotri. Sve to zaokružuje ogromni, nenametljivi, a opet sveprisutni jednostavni drveni križ. Već u 6.15 smo na svojim mjestima, odnosno u poljima. S razglasa je ovom vizualnom doživljaju pridonosio cd sa Taize pjesmama na hrvatskom, tako da je već samim stupanjem na taj prostor atmosfera bila posebna, bolje rečeno - sveta. Malo kasnije je započeo molitveni i glazbeno-meditativni program koji se sastojao od raznih dijelova, tako da su različiti senzibiliteti pronašli trenutke za svoju pripremu za euharistijsko slavlje. Sunce strahovito prži, no nitko se ne žali, svi su se pripremili za to, ljudi sve više naviru, pomalo se pitam kolika je to masa ljudi uopće. Više ne mogu vidjeti rubove te mase ljudi koja je došla. Kreću zastave pojedinih župa naše biskupije, prolaze pored mene i čitam imena župa, koliko samo emocija bude neka imena. Zastave se udaljavaju, idu ka krajevima skupa i kako su jako daleko vuku nas da se popnemo na stolice i pogledamo gdje su. Tom velikom broju hodočasnika se jednostavno ne nazire kraj. Papin avion se nazire na nebu i

ljudi počinju uzvikivati i mahati papinskim šalovima, svjesni smo da se svečani trenutak bliži i da nam je Papa sve bliži. Premda je tek 10 sati vrućina je nenasna i u bilo kojoj drugoj situaciji zasigurno ne bih stajala na takvoj vrućini, ali ovo ne smatram ni svojom žrtvom jer ovo se ipak događa jednom u životu. Papa skoro pa kod moje kuće! (Stanujem 25 km dalje od Osijeka) Bila sam na misi sa Papom u Rimu, Parizu, Mariji Bistrici, ali ovo je stvarno posebno, sada se osjećam kao domaćin. Papa prolazi kroz cijeli prostor papamobilom. Val istinske sreće razliježe se prostorom. Dok biskupi uzlaze na oltarni prostor pjevamo naš sinodski himan Zbor Crkve svete Kristove, i ja koja sam sudjelovala u Drugoj biskupijskoj sinodi razgovorima u malim grupama u mojoj župi osjećam poseban blagoslov što će baš Papa proglasiti njezino zaključenje na današnji dan. Sveta misa započinje, pokušavam bez obzira na poteškoće zbog topline, što aktivnije slaviti svetu misu bilo pjesmom bilo molitvom. Evanđelje pjevaju đakoni i to ne samo na živućem jeziku, nego i na staroslavenskom jeziku. Papa nas u svojoj propovijedi, baš kao dobri Otac, ponovo podsjeća na ljepotu Slavonije i veliko značenje zemljoradnika te njihovu posebnu službu kod Boga Stvoritelja; po svojem poslu oni su njegovi saveznici, jer su i sami stvoritelji. Poziva nas da ne posustajemo, da ostvarimo svoje krštenje na najbolji način, poziva nas na opraštanje i toleranciju. O svemu što je rekao bit će potrebno još dobro razmisliti kad dođem kući. Prinos darova, uz tamburice koje potihno sviraju, zatim počinjemo pjevati tako znakovitu pjesmu: *U ovoj žitnici Hrvatske, s dragih nam polja. Euharistijsko slavlje završava, a Papa kruni dvije Gospe, stradalnice Domovinskoga rata: Gospu Voćinsku i Gospu Aljmašku. Sva sam se naježila, naime, 1994. prvi put sam vidjela kip Gospe Aljmaške dok je bila u Domu Svetog Vinka u Osijeku, zajedno s prognanim Aljmašanima. Stvarno je Gospodin velik, jer tko bi se tada uopće nadao da će biti vraćena natrag u Aljmaš, i štoviše, da će ju papa okruniti. I posljednje pjesme je veličanstveni zbor otpjevao i ljudi kreću van s aerodroma. Tamburice počinju svirati i većina hodočasnika nastavlja pjevati i uz tamburice. Gužva je velika, ali kolona ide dobro, bez ikakve galame i strke. Osjećam se mir i radost, kao da su svi svjesni da su slavili nešto posve posebno i drugačije. Bez obzira na masu ljudi i mnoštvo autobusa, relativno brzo dolazim do svoga i nakon što smo se svi okupili, krećemo kući. U autobusu je veseo razgovor u kojem hodočasnici izmjenjuju svoje doživljaje i misli. I tako se ubrzo razilazimo. Kod kuće čujem na radiju da je na svetoj misi sa Svetim Ocem bilo čak 220 000 tisuća ljudi, ne mogu vjerovati, to je stvarno impozantan broj. Za mene ovo ipak nije bio kraj, naime, sutradan, na Duhove, kada sam došla na euharistiju, osvjedočila sam se da je Otac stvarno preko svog namjesnika na zemlji, Pape, a i izlivanjem svojih darova učinio nama isto što i apostolima na dan Pedesetnice, na misi se osjećala jedna posebna snaga i otvorenost. Crkva je pjevala radosno i gromoglasno, slaveći i hvaleći Gospodina. (MI)*